

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 254.377 van 1 september 2022
in de zaak A. 229.840/VII-41.411**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Mieke Van Laer
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 23 december 2019, strekt tot de cassatie van arrest nr. 228.965 van 19 november 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.659 van 7 februari 2020.

Verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 juni 2022.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tine Bricout, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Nathalie Malanda, die *loco* advocaat Mieke Van Laer verschijnt voor verweerder, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 18 juli 2019 neemt de verzoekende partij ten aanzien van verweerder een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot het opleggen een inreisverbod.

Verweerder stelt op 19 augustus tegen de voornoemde beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 19 november 2019

vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde beslissingen van 18 juli 2019. Dit is het bestreden arrest.

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van het cassatieberoep

4. De verzoekende partij geeft in het verzoekschrift tot cassatie aan dat het voorwerp van het cassatieberoep beperkt is tot het bestreden arrest in de mate dat daarmee de beslissing van 18 juli 2019 houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd. Bijgevolg wordt thans enkel deze laatste beslissing als de aanvankelijk bestreden beslissing beschouwd.

V. Onderzoek van de middelen

Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekende partij werpt in het tweede middel de schending op van de artikelen 7, eerste lid, en 74/14 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest overweegt dat de uitvoeringstermijn van een bevel om het grondgebied te verlaten conform de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet een constitutief bestanddeel ervan uitmaakt. Nochtans wordt dit in geen van beide artikelen bepaald en vormt de uitvoeringstermijn slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij licht toe dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig wordt vastgesteld op het ogenblik dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Vanaf dat ogenblik heeft de vreemdeling geen titel meer om op het grondgebied te

verblijven, bevindt hij zich in illegaal verblijf en moet hij het grondgebied verlaten. Dat artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziet dat de vreemdeling uitvoering moet geven aan het bevel “binnen een bepaalde termijn”, waarbij artikel 74/14 van die wet regelt welke termijn kan of moet worden opgelegd, doet hieraan geen afbreuk. Volgens de verzoekende partij vormt de termijn bij het bevel om het grondgebied te verlaten dus enkel een uitvoeringsmodaliteit van dat bevel, zonder de rechtstoestand van die vreemdeling te wijzigen. Het gaat enkel om de termijn waarbinnen uitvoering moet worden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en er kan geen materiële uitvoering van het bevel plaatsvinden vooraleer de termijn voor vrijwillig vertrek is versteken. Het loutere feit dat een termijn wordt bepaald, betekent echter niet dat dergelijke termijn geldt als een constitutief bestanddeel van het bevel. De verzoekende partij acht de artikelen 7, eerste lid, en 74/14 van de vreemdelingenwet geschonden waar in het bestreden arrest wordt geoordeeld dat de uitvoeringstermijn een constitutief bestanddeel vormt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

6. Verweerder stelt in de memorie van antwoord dat het bevel om het grondgebied te verlaten één administratieve beslissing vormt en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verplicht is om een administratieve beslissing te vernietigen wanneer hij vaststelt dat sprake is van een onwettigheid in die beslissing. Dit is ook het geval bij een onwettigheid bij het bepalen van een termijn voor vrijwillig vertrek in een bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens verweerder gaat het immers om één onsplitsbare administratieve beslissing die niet kan worden opgesplitst in verschillende onderdelen waarbij een manifeste onwettigheid uit één deel geen invloed zou hebben op het andere deel. Verder leidt verweerder uit de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet af dat, hoewel de termijn een modaliteit is van het bevel, de bepaling van een termijn wel degelijk een constitutief onderdeel van het bevel vormt. Zonder het bepalen van een termijn, ontbreekt een essentieel onderdeel van het bevel om het grondgebied te verlaten en is er reeds een onwettigheid, die aanleiding geeft om dat bevel vernietigen. De motieven voor beide componenten moeten wettig zijn. Indien de motieven voor de termijncomponent ondeugdelijk zijn, kan ook de

beveldcomponent niet overeind blijven. Tot slot merkt verweerder op dat de rechten van iedereen die een bevel met een termijn van minder dan 30 dagen krijgt ernstig zouden worden geschonden indien de termijn niet zou worden gezien als een essentieel bestanddeel van het bevel. Er zou dan immers geen enkel gevolg kunnen worden gekoppeld aan een schending van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet betreffende de termijn bij een bevel om het grondgebied te verlaten.

7. In de memorie van wederantwoord herneemt de verzoekende partij het middel. Zij herhaalt dat, waar verweerder in de memorie van antwoord stelt dat elk bevel om het grondgebied te verlaten twee componenten moet bevatten, namelijk een motief voor het bevel en een termijn, deze termijn slechts een uitvoeringsmodaliteit is die de rechtstoestand van de betrokkene niet wijzigt. Verweerder erkent dit waar hij stelt dat de termijn een modaliteit is van het bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens de verzoekende partij kan het bepalen van de termijn niet tegelijk een uitvoeringsmodaliteit en een constitutief element vormen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Beoordeling

8. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan, of moet in een aantal gevallen, “de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”. Dit houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. De omstandigheid dat de vreemdeling met toepassing van het eerste lid van dat artikel slechts “binnen een bepaalde termijn” uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële

dwanguitvoering niet mag plaatsvinden totdat die termijn verstreken is. De termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter geenszins dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt.

De in artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om in een aantal gevallen de in § 1, van het zelfde artikel bepaalde “normale” termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten te verminderen tot “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”, doet geen afbreuk aan het feit dat die mogelijkheid slechts betrekking heeft op een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, “zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, [...] de onderdaan van een derde land beschermd [is] tegen gedwongen verwijdering”. Ook uit die bewoordingen blijkt dat het enkel gaat om een bescherming tegen gedwongen verwijdering en niet om een legaal verblijf gedurende de termijn voor vrijwillig vertrek.

9. Bijgevolg heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet geschonden door in het bestreden arrest te oordelen dat “de uitvoeringstermijn van een bevel om het grondgebied te verlaten een constitutief bestanddeel ervan uitmaakt” en dat “ingeval de uitvoeringstermijn komt te vervallen, de bevelscomponent evenmin overeind kan blijven” en door louter om die reden het bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen.

10. Het tweede middel is gegrond.

VI. Kosten – begroting van de rechtsplegingsvergoeding

11. Ter terechtzitting vraagt verweerder dat de gebeurlijk aan de verzoekende partij verschuldigde rechtsplegingsvergoeding zou worden herleid tot het minimumbedrag vermits hij over geen inkomen meer beschikt.

Verweerder, die noch bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch bij de Raad van State het voordeel van kosteloze rechtspleging heeft gevraagd, brengt geen enkel stuk bij dat zijn verzoek kan staven. Derhalve wordt aan de verzoekende partij een rechtsplegingsvergoeding toegekend ten bedrage van het basisbedrag.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 228.965 van 19 november 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van een september tweeduizend tweeëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams